

Τρεις Ελληνοκύπριοι «δεινόσαυροι» και η προδοσία της Δράσου - Eylem (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Ιούλη του 2014, στην ιστοσελίδα της [Νέας Διεθνιστικής Αριστεράς](#).

Περιεχόμενο

Τρεις Ελληνοκύπριοι «δεινόσαυροι» και η προδοσία της Δράσου - Eylem

16 Ιουλίου, 2014

των Μαρίνα Παγιάτσου και Αθηνά Καρυάτη [1]

Σε μια κίνηση ωμής, κυνικής, γραφειοκρατικής συμπεριφοράς, μια μικρή σε μέγεθος και πολιτικό βάρος ομάδα στην Κύπρο απέκλεισε, στην ουσία διέγραψε, από τις γραμμές της «Δράσου-Eylem», μέλη της [Νέας Διεθνιστικής Αριστεράς \(ΝΕΔΑ\)](#).

Όπως αναφέρει η ανακοίνωση που εξέδωσε η ΝΕΔΑ για το ζήτημα αυτό[2] η γενική συνέλευση που πήρε αυτή την απόφαση αποτελούνταν από... 11 άτομα! Είχαν προηγηθεί προεκλογικές συγκεντρώσεις της «Δράσου-Eylem» στις οποίες συμμετείχαν δεκάδες άτομα, από 20 μέχρι και 50 σε κάθε μια από τις βασικές κυπριακές πόλεις, και στον βορρά στον νότο (Λευκωσία, Κερύνεια, Λάρνακα, Πάφος, Αμμόχωστος, Λεμεσός) συνολικά πάνω από 200 άτομα. Πολλές δεκάδες δούλεψαν και πάλεψαν για την εκλογική επιτυχία της Δράσου-Eylem η οποία πήρε το σεβαστό αριθμό των 2220 ψήφων, κοντά στο 1%, παρά τα μεγάλα εμπόδια που ύψωσε η κυπριακή κυβέρνηση στους τ/κ ώστε οι τελευταίοι να μην μπορούν να ψηφίσουν.[3]

Όλος αυτός ο κόσμος που πάλεψε για τη «Δράσου-Eylem» αποκλείστηκε από οποιαδήποτε διαδικασία συμμετοχής! Η λεγόμενη «γενική συνέλευση» της «Δράσου-Eylem» καλέστηκε με προσωπικές προσκλήσεις, σε ιδιωτικό χώρο, σε σπίτι, έτσι ώστε να αποκλείσει την πρόσβαση σε οποιαδήποτε άτομο δεν ήταν της πλήρους εμπιστοσύνης, του στενού κύκλου, των «ηγετικών στελεχών» αυτής της θλιβερής μάζωξης!

Τα ονόματα των πρωταγωνιστών αυτής της απίστευτης συμπεριφοράς έχουν αναφερθεί στην τελευταία ανακοίνωση της ΝΕΔΑ. Είναι οι **Σταύρος Τομπάζος** και **Κώστας Αχνιώτης** που προέρχονται από το ρεύμα της Ενιαίας Γραμματείας της Τετάρτης διεθνούς, USFI, και ο Ντίνος Αγιομαμμίτης, μέλος της «Εργατικής Δημοκρατίας», αντίστοιχη οργάνωση του ελληνικού ΣΕΚ και του αγγλικού SWP, που ανήκουν στη διεθνή τάση IST (Διεθνής Σοσιαλιστική Τάση).

Το πράγμα ασφαλώς θα ήταν για γέλια, αν δεν ήταν τραγικό. Η αλαζονεία με την οποία συμπεριφέρθηκαν τα άτομα αυτά είναι πολύ δύσκολο να περιγραφεί με λέξεις. Το πιο σημαντικό είναι ότι για να εξυπηρετήσουν τους δικούς τους σκοπούς τίναξαν στον αέρα ένα πραγματικά ελπιδοφόρο εγχείρημα ενότητας αριστερών Ελληνοκυπρίων (ε/κ) και Τουρκοκυπρίων (τ/κ)!

Τι «δικαιολογίες» βρήκαν;

Είχαν το θράσος να μιλήσουν (μετά τις εκλογές βέβαια!) με ηγετικά στελέχη της ΝΕΔΑ και να τους πουν:

- **Ότι δεν πρόκειται να τους αποδεχτούν στη Δράσου-Eylem γιατί... η ΝΕΔΑ αποτελεί οργάνωση!**
- **Ότι δεν είναι διατεθειμένοι να αποδεχτούν λειτουργία διαφορετικών οργανώσεων στις γραμμές της Δράσου-Eylem γιατί, όπως τονίζουν εμφατικά, «αυτό που θέλουν είναι να φτιάξουν το αντίστοιχο του ΣΥΡΙΖΑ στην Κύπρο».**
- **Ότι η ΝΕΔΑ δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή στις γραμμές της Δράσου-Eylem γιατί έχει επαναστατικό πρόγραμμα και μιλά για σοσιαλισμό.**

Βέβαια, προτού καλέσουν τη ΝΕΔΑ σε συνεργασία ήξεραν πολύ καλά ότι είναι... οργάνωση, ήξεραν πολύ καλά ποια είναι αυτή η οργάνωση, ποιες είναι οι θέσεις της, την ιστορία και παραδόσεις της!

Ότι άλλο και να λένε, δεν μπορεί να κρύψει την πραγματικότητα: ότι συμπεριφέρθηκαν πολιτικά ανέντιμα και χυδαία, ότι επιχείρησαν να εκμεταλλευτούν δεκάδες στελέχη, όχι μόνο από τη ΝΕΔΑ αλλά και από άλλους χώρους, όχι μόνο ε/κ αλλά και τ/κ, για να μαζέψουν ψήφους και μετά να (προσπαθήσουν να) «πετάξουν» αυτό τον κόσμο σαν στυμμένες λεμονόκουπες!

Όταν είδαν ότι η ΝΕΔΑ έκανε μια πετυχημένη ανεξάρτητη εκστρατεία υποστήριξης της Δράσου-Eylem, μοιράζοντας παράλληλα με το υλικό της Δράσου-Eylem και το δικό της υλικό, με αριστερές θέσεις, που είχαν απήχηση, αποφάσισαν άρον άρον να κλειστούν στην ασφάλεια της μικρής και ελεγχόμενης μικρής τους ομάδας. Και για να το κάνουν αυτό κατέφυγαν σε **στυγνές γραφειοκρατικές μεθόδους**. Η τραγική ειρωνεία βέβαια είναι ότι πολλοί αν όχι οι περισσότεροι απ' αυτούς είχαν οι ίδιοι γίνει θύματα διαγραφής από τη γραφειοκρατία του ψευδο-σοσιαλιστικού Κόμματος της Κύπρου, την ΕΔΕΚ, στα τέλη της δεκαετίας του 70 και τις αρχές της δεκαετίας του 80.

Την υποκρισία και τον κυνισμό των ατόμων αυτών που θέλουν να παριστάνουν και τους μαρξιστές και επαναστάτες, τα έχει αναπτύξει με το παραπάνω η καταγγελία που έβγαλε η ΝΕΔΑ για την εξέλιξη αυτή. Σ' αυτό το άρθρο θα καταπιαστούμε σε κάποια μεγαλύτερη έκταση με τις πολιτικές θέσεις και ιστορία αυτών των ατόμων και των οργανώσεων ή τάσεων που εκπροσωπούν.

Κι αυτό γιατί αυτά πρέπει να λέγονται - όσο δυσάρεστο και αν είναι να ασχολείται κανείς με τέτοια θέματα. Γιατί, δεν είναι δυνατό κάποιοι να κακοποιούν με τέτοιο βάνουσο τρόπο τις υγιείς παραδόσεις της Αριστεράς και να μην καταγγέλλονται, να μην υψώνονται φωνές που δηλώνουν: όχι κύριοι, εσείς δεν εκπροσωπείτε τις παραδόσεις του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς, αυτό που εκπροσωπείτε δεν είναι η Αριστερά, πολύ περισσότερο δεν είναι η επαναστατική Αριστερά. Η νοοτροπία σας είναι η νοοτροπία μιας μικρής ομάδας που ζει στο μικρόκοσμό της, η νοοτροπία μίας «σέκτας», και οι μέθοδοι που χρησιμοποιείτε έχουν όνομα και ονομάζονται σταλινισμός.

Για τη δομή του ΣΥΡΙΖΑ

θα πάρουμε μερικά από τα «επιχειρήματά» τους με τη σειρά.

Η αναφορά που κάνουν τα άτομα αυτά στον ΣΥΡΙΖΑ, για να δικαιολογήσουν τις θέσεις τους, δεν έχει να κάνει με άγνοια, γιατί είναι πολύ καλά σε θέση να ξέρουν την πραγματικότητα. Έχει να κάνει με συνειδητή διαστρέβλωση.

Ο **Σταύρος Τομπάζος** για παράδειγμα έχει εξαιρετικά στενή σχέση με την οργάνωση «Κόκκινο», στην Ελλάδα, που είναι συνιστώσα του ΣΥΡΙΖΑ κι επομένως ξέρει πολύ καλά τι γίνεται, πέρα από το ότι έχει στενή σχέση και με τον ΣΥΡΙΖΑ Κύπρου.

Ο δε **Ντίνος Αγιομαμμίτης** είναι στην ίδια οργάνωση με το ελληνικό ΣΕΚ, κι επομένως έχει όλη την πληροφόρηση που θα χρειαζόταν. (Τώρα, θα αναρωτηθεί κανείς, πώς ένας «Κύπριος ΣΕΚίτης» συγκροτεί μια «συμμαχία» που στόχο έχει τη δημιουργία... ενός αντίστοιχου ΣΥΡΙΖΑ στην Κύπρο, όταν το ελληνικό ΣΕΚ καταγγέλλει τον ΣΥΡΙΖΑ σαν το «ανώτατο στάδιο της προδοσίας»; Λίγη υπομονή, θα φτάσουμε και σ' αυτό.)

Ας πάμε όμως στην ουσία του παραδείγματος ΣΥΡΙΖΑ, ξεκινώντας από το οργανωτικό σκέλος.

Χρησιμοποιούν το όνομα του ΣΥΡΙΖΑ για να απορρίψουν τη λειτουργία διαφορετικών οργανώσεων στις γραμμές της «Δράσου-Eylem» στην Κύπρο. Μα ο ΣΥΡΙΖΑ αποδεικνύει ακριβώς το αντίθετο. Ο ΣΥΡΙΖΑ δημιουργήθηκε σαν συνεργασία διαφορετικών οργανώσεων (τις λεγόμενες «συνιστώσες» του ΣΥΡΙΖΑ)! Μάλιστα, χωρίς αυτό το χαρακτηριστικό δεν θα είχε μπορέσει ποτέ να μετατραπεί σε μαζικό φορέα!

Από το 2004 μέχρι το 2012 η ύπαρξη συνιστωσών στον ΣΥΡΙΖΑ ήταν κάτι που κανένας δεν τολμούσε να αμφισβητήσει. Η «αμφισβήτηση» ξεκίνησε μετά την εκλογική επιτυχία του 2012 που ανέβασε τον ΣΥΡΙΖΑ στο 27%! Τότε ξεκίνησε η **επίθεση της άρχουσας τάξης** (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, κλπ) ενάντια στις «συνιστώσες», μια επίθεση την οποία **συνεπικουρούσε η δεξιά πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ** και στην οποία υποχωρούσε η «προεδρική» τάση, το λεγόμενο «κέντρο» του κόμματος.

Στο **συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ** τον Ιούλιο του περασμένου χρόνου (2013) η αριστερή πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ (που αποτελείται από διάφορες τάσεις και οργανώσεις) έδωσε σκληρή μάχη ενάντια στην κατάργηση των συνιστωσών, αλλά έχασε. Το συνέδριο αποφάσισε ανάμεσα σ' άλλα και **την κατάργηση των συνιστωσών**. Παρόλα αυτά η δεξιά πτέρυγα δεν μπόρεσε να κάνει πράξη την συνεδριακή απόφαση. Οργανώσεις όπως το **Κόκκινο**, που έχει ήδη αναφερθεί, η **ΔΕΑ**, η **ΚΟΕ**, το **ΔΗΚΚΙ** για να αναφέρουμε μόνο τις πιο γνωστές, δηλώνουν ευθαρσώς ότι αρνούνται να διαλυθούν, αποκαλούν τους εαυτούς τους οργανώσεις, και προκαλούν την ηγεσία, αν έχει τα κότσια, να τους διαγράψει. Αντιμέτωπη με τις δικές της εσωτερικές αντιφάσεις και αδιέξοδα λόγω της δεξιάς πορείας στην οποία διαρκώς διολισθαίνει, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει τη δύναμη και τα εσωτερικά ισοζύγια για να προχωρήσει σε διαγραφές. Τουλάχιστον προς το παρόν – στο μέλλον πρέπει να περιμένουμε δεύτερο κύμα επίθεσης από την κομματική γραφειοκρατία.

Όμως, αυτό που δείχνει το πιο πάνω παράδειγμα είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν και παραμένει ένα ομοσπονδιακό στην πραγματικότητα σχήμα, παρά και την απόφαση του τελευταίου συνεδρίου. Στον ΣΥΡΙΖΑ συνυπάρχουν διαφορετικές οργανώσεις και τάσεις, με δικές τους εφημερίδες, έντυπα και site, με δικές τους θέσεις δημόσια διατυπωμένες και με δικές τους ανεξάρτητες εκστρατείες για όποια θέματα κρίνουν.

Είναι σίγουρο ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θα είχε μπορέσει ποτέ να καταφέρει να γίνει η ηγεμονική δύναμη στην ελληνική αριστερά, αν δεν αποτελούσε ακριβώς αυτό: μια συνεργασία διαφορετικών οργανώσεων στη βάση ενός τολμηρού αριστερού προγράμματος. Η ομάδα που προσπαθεί να καπηλευτεί τον τίτλο και το εκλογικό αποτέλεσμα της Δράσου-Eylem, λέει απλά ψέματα ή αποκρύπτει την αλήθεια.

Πόσος «αριστερός ριζοσπαστισμός»; Ξανά το παράδειγμα του ΣΥΡΙΖΑ

Χρησιμοποιούν επίσης το παράδειγμα του ΣΥΡΙΖΑ για να αποδείξουν –υποτίθεται– ότι ένας «μετριοπαθής» πολιτικός σχηματισμός, χωρίς «υπερβολικά αριστερές» θέσεις, χωρίς «σοσιαλιστικά» προγράμματα κοκ, είναι απαραίτητος όρος για τη μαζικοποίηση της Αριστεράς, κι ότι επομένως η «Δράσου-Eylem» πρέπει να αποφύγει τις «αριστερές υπερβολές».

Και πάλι είμαστε υποχρεωμένοι να πούμε ότι η αυτοαποκαλούμενη «ηγεσία» της Δράσου-Eylem καταφεύγει σε ψέματα και διαστρέβλωση – γιατί και πάλι αποκλείεται να μην ξέρουν ποια είναι η πραγματικότητα!

Η πραγματικότητα είναι αυτή: βασική δύναμη πίσω από τον ΣΥΡΙΖΑ ήταν ο «Συνασπισμός της Αριστεράς και της Προόδου», ο ΣΥΝ, που αποτέλεσε μετεξέλιξη του παλιού ΚΚΕ Εσωτερικού σε συνεργασία με κομμάτια του ΚΚΕ που διασπάστηκαν απ' αυτό μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης. Όσο η λεγόμενη «ριζοσπαστική Αριστερά» στην Ελλάδα εκπροσωπούνταν από τον ΣΥΝ, ήταν καθηλωμένη σε ποσοστά γύρω από το 3% και σε κάθε εκλογική αναμέτρηση έδινε τη μάχη με την ψυχή στο στόμα για να καταφέρει να περάσει το όριο του 3% για να εκλέξει ένα μικρό αριθμό αντιπροσώπων στο κοινοβούλιο.

Πότε άλλαξε αυτό; Όταν ο παλιός «Συνασπισμός» (ΣΥΝ) αναγκάστηκε, για λόγους επιβίωσης στην πραγματικότητα, να στραφεί στην στη λεγόμενη «άκρα Αριστερά» (εξωκοινοβουλευτική Αριστερά) και να «δανειστεί» πολλά από τα στοιχεία του δικού της προγράμματος.

Όλες οι οργανώσεις οι οποίες μπήκαν στον ΣΥΡΙΖΑ από τη δημιουργία του το 2004 και μετέπειτα βρίσκονταν στα αριστερά του Συνασπισμού. Και κάτω από την δική τους πίεση, ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ άρχισε να μιλάει **για σοσιαλισμό** και να το τονίζει σε κάθε κείμενο του, και άρχισε να επεξεργάζεται ένα πρόγραμμα πολύ πιο ριζοσπαστικό από οτιδήποτε είχε μέχρι τότε παρουσιάσει ο ΣΥΝ, με βασικές αιχμές: **την άρνηση αποπληρωμής του χρέους, την εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος, την εθνικοποίηση των στρατηγικών τομέων της οικονομίας, τον κοινωνικό και εργατικό έλεγχο και διαχείριση**, κοκ. Το κεντρικό δε σύνθημα το οποίο απογείωσε τον ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές του 2012 ήταν η **πρόταση προς το ΚΚΕ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ να συνεργαστούν με στόχο να σχηματίσουν κυβέρνηση της Αριστεράς**.

Αυτοί ήταν οι λόγοι που ΣΥΡΙΖΑ εκτινάχθηκε από το 3-4% στο 27%. Κάθε άλλο παρά η στροφή στη μετριοπάθεια!

Η στροφή προς τα δεξιά και η ανακοπή της δυναμικής του ΣΥΡΙΖΑ

Η δυναμική που απέκτησε ο ΣΥΡΙΖΑ το 2012 δεν διατηρήθηκε στη συνέχεια. Μετά τις εκλογές του

Ιουνίου του 2012, που του έδωσαν το 27%, ο ΣΥΡΙΖΑ **μετακινήθηκε με ταχύτητα προς τα δεξιά**.

Στο περσινό συνέδριο, του **Ιουλίου του 2013** (στο οποίο αναφερθήκαμε και πιο πάνω) η ηγεσία προχώρησε σε χτύπημα της εσωκομματικής δημοκρατίας, εκλέγοντας τον **Αλέξη Τσίπρα** σαν πρόεδρο μέσα από το Συνέδριο αντί μέσα από την Κεντρική Επιτροπή, και μετατρέποντας τον έτσι σε έναν **ανεξέλεγκτο πρόεδρο** του κόμματος. Στη συνέχεια και πολύ γρήγορα ξεχάστηκαν οι θέσεις για αριστερή κυβέρνηση, για εθνικοποίηση των τραπεζών, των στρατηγικών τομέων της οικονομίας και όλα όσα αναφέρονται πιο πάνω.

Αντικαταστάθηκαν από θέσεις όπως «κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας», «διαπραγμάτευση του χρέους», πολιτικές «έλξης ξένων κεφαλαίων» και δημιουργίας «ευνοϊκού περιβάλλοντος για επενδύσεις και επιχειρηματικότητα» κοκ.

Την ίδια στιγμή τα ΜΜΕ, που ελέγχονται από το μεγάλο ελληνικό κεφάλαιο, αρχίζουν να ευθαρρύνουν τον ΣΥΡΙΖΑ και να εξηγούν ότι επιτέλους αρχίζει να «ωριμάζει», να ξεπερνά τις παιδικές ασθένειες και να είναι έτοιμος για να κυβερνήσει.

Χιλιάδες ριζοσπαστικοποιημένα στοιχεία αποχώρησαν απογοητευμένα ή αγανακτισμένα από το κόμμα στη διάρκεια των τελευταίων χρόνων, σαν αποτέλεσμα της διαρκούς δεξιάς στροφής.

Κι όχι μόνο αυτό: στις Ευρωεκλογές του Μάη του 2014 ο ΣΥΡΙΖΑ πήρε σχεδόν 150.000 ψήφους λιγότερους απ' ότι πήρε στις εκλογές του Ιούνη του 2012!

Έτσι, σε συνθήκες μαζικής κοινωνικής καταστροφής, πρωτοφανών διαστάσεων ο ΣΥΡΙΖΑ έχασε ψήφους αντί να κερδίσει!

Αυτό το αποτέλεσμα είναι απόδειξη ότι οι δεξιές στροφές είναι καταστροφικές, όχι μόνο γιατί διώχνουν τα πιο καλά, ταξικά και αγωνιστικά στοιχεία (και ελκύουν τους πάσης φύσεως καιροσκόπους και καρεκλοκένταυρους) αλλά ακόμα και από καθαρά εκλογική («ψηφοθηρική» ας πούμε) σκοπιά: διώχνουν ψηφοφόρους, δεν ελκύουν νέους!

Η «ηγεσία» της Δράσου-Eylem ταυτίζει τον εαυτό της με τη δεξιά πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ

Όλες οι θέσεις τις οποίες προβάλλει η «ηγετική» ομάδα της Δράσου-Eylem δεν είναι στην πραγματικότητα τίποτε άλλο από τις θέσεις της δεξιάς πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ, ενάντια στην αριστερή του πτέρυγα, δηλαδή ενάντια στη μέχρι πρόσφατα αριστερή ριζοσπαστική φυσιογνωμία του ΣΥΡΙΖΑ. Και στο επίπεδο των δομών, καθώς ζητούν ένα πολιτικό μάρφωμα στο οποίο να μην επιτρέπεται η ύπαρξη οργανώσεων ή συνιστωσών. Και στο επίπεδο των πολιτικών θέσεων γιατί δηλώνουν ευθαρσώς ότι οι επαναστατικές ιδέες και οι αναφορές σε «σοσιαλισμό» είναι ανεπίκαιρες και «διώχνουν κόσμο».

Τι άλλο όμως δείχνει η κατ' επανάληψη αναφορά τους στον ΣΥΡΙΖΑ;

Δείχνει πως δεν έχουν ιδέα για το πώς πραγματικά χτίζονται μαζικοί φορείς της Αριστεράς και της εργατικής τάξης. Θεωρούν, αυτοί, ότι από τη στιγμή που στην Ελλάδα εμφανίστηκε ένα νέο δυναμικό σχήμα όπως τον ΣΥΡΙΖΑ, το μόνο που χρειάζεται να κάνουν στην Κύπρο είναι να «ντυθούν» ΣΥΡΙΖΑ, να καμωθούν τον ΣΥΡΙΖΑ, να πάρουν τα διαπιστευτήριά και το θέμα έληξε! Ωραίο δεν είναι; Πανεύκολο δεν είναι; Θα πάρουν τα διαπιστευτήρια από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, οι κυπριακές μάζες

θα τους ακολουθήσουν, θα τους δώσουν τα ηνία, θα τους εκλέξουν στη βουλή, θα πάρουν υπουργεία
θα μπου στο Ευρωκοινοβούλιο.

Ναι, όταν έχεις τέτοιες χοντροκομμένες και απαράδεκτες αντιλήψεις τότε διαγράφεις όποιον δοκιμάσει να σταθεί εμπόδιο στο δρόμο σου. Και ασφαλώς δεν είναι δυνατό να «αφήσεις μέσα στα πόδια σου» μια **ΝΕΔΑ, η οποία την ίδια στιγμή που στηρίζει (και το κάνει με απόλυτη ειλικρίνεια, καθαρότητα και δημόσια) το συμμαχικό σχήμα στη βάση της κοινής προγραμματικής συμφωνίας, διατηρεί το δικό της επαναστατικό-σοσιαλιστικό πρόγραμμα, το οποίο προβάλλει**, χωρίς να κάνει συμβιβασμούς και προσαρμογές, αρνούμενη να «ξεχάσει» το σοσιαλισμό, ούτε βέβαια να υποκύψει στην «ανωτερότητα» και τη «σοφία» των «ηγετών» της Δράσου-Eylem.

Μήπως είμαστε υπερβολικοί με τόσες βαριές κατηγορίες; Ας δούμε λίγα πράγματα από την ιστορία μερικών από τους πιο σημαντικούς «παίκτες» στην «ηγεία» της «Δράσου-Eylem» .

Η κάθοδος του Σ. Τομπάζου με τους «Ενωμένους Δημοκράτες»

Ο Γιώργος Βασιλείου διετέλεσε πρόεδρος της Κύπρου στις αρχές της δεκαετίας του 1990. Υπήρξε εκπρόσωπος του ελληνοκυπριακού κεφαλαίου και της άρχουσας τάξης, ο ίδιος ήταν ένας πολύ επιτυχημένος επιχειρηματίας και πολιτικά ήταν τοποθετημένος στον χώρο του «κέντρου». Εκλέχτηκε πρόεδρος με την υποστήριξη του ΑΚΕΛ, του ΔΗΚΟ και της ΕΔΕΚ.

Η προεδρική του θητεία και οι πολιτικές που ακολούθησε (και απογοήτευσαν τον κόσμο, όπως γίνεται πάντα με τις πολιτικές των «κεντροαριστερών» κυβερνήσεων) δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για να περάσει η προεδρεία στον Κληρίδη – για πρώτη φορά μετά το 1974 η δεξιά ήταν στην κυβέρνηση με μια ισχυρή ακροδεξιά στις γραμμές της. Μετά την εκλογική του ήττα ο Γ. Βασιλείου δημιούργησε το δικό του κόμμα, τους «Ενωμένους Δημοκράτες» (ΕΔΗ).

Έχοντας γυρίσει από τις σπουδές του στην Γαλλία, ο σημερινός «πρόεδρος» της «Δράσου-Eylem» (σύμφωνα με μια πρόσφατη «συνέντευση» της) **Σταύρος Τομπάζος**, έχοντας γράψει μια σειρά συγγράμματα και βιβλία για τον Μαρξ και τον μαρξισμό, έχοντας ενεργή δράση στην γαλλική «Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα» (LCR) που δηλώνει τροτσκιστική, **εντάχθηκε το 2006 στο ψηφοδέλτιο ενός... αστικού κόμματος, των Ενωμένων Δημοκρατών (ΕΔΗ)!!**

Την ίδια περίοδο που έπαιρνε αυτή την απόφαση, όσοι είχαν φιλικές ή πολιτικές σχέσεις μαζί του, ξέρουν πως υπεράσπιζε θέσεις του είδους **«δεν υπάρχει εργατική τάξη», «δεν τίθεται θέμα σοσιαλισμού ή επανάστασης, παρά μόνο Κεϊνσιανισμού»**, δήλωνε **ενθουσιώδης υποστηρικτής της ένταξης της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση**, κοκ.

Οι «Ενωμένοι Δημοκράτες» απέτυχαν παταγωδώς, δεν εκλέξανε ούτε ένα βουλευτή, το κόμμα πέρασε στο περιθώριο. Ο Σ. Τομπάζος τους εγκατέλειψε.

Ας δοθεί μια ερμηνεία σ' αυτή τη στάση! Ας επιχειρήσει κάποιος να δώσει μια εξήγηση για το πώς κάποιος που εμφανίζεται σαν «μορφωμένος» Μαρξιστής με τα πολλά συγγράμματα, μεταπτυχιακά και βιβλία, επιχειρεί να εκλεγεί βουλευτής μπαίνοντας στο ψηφοδέλτιο ενός αστικού κόμματος!

Εμείς έχουμε τη δική μας ερμηνεία! Γιατί έχουμε δει αυτό το παιγνίδι να επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά. Κάποιοι είναι «σπουδαίοι» μαρξιστές οικονομολόγοι και «σπουδαίοι» φιλόσοφοι – αλλά στα

χαρτιά. Στην πράξη δεν έχουν ουσιαστική σχέση με τα στρώματα της κοινωνίας που είναι πραγματικά καταπιεσμένα και που υποφέρουν από την εξοντωτική καπιταλιστική εκμετάλλευση. Γι' αυτό και δεν τους έχουν εμπιστοσύνη – γι' αυτό και θεωρούν πως οι δικές τους προτάσεις και σοφία είναι αυτά που λείπουν από την κεντρική πολιτική, και όχι η ενεργητική, δημιουργική, ζωογόνα αλλά γεμάτη κινδύνους, άγχος και απογοητεύσεις δράση των μαζών. Θεωρούν πως δεν χρειάζεται να παλέψουν για να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων, δεν χρειάζεται να δώσουν μάχες και αγώνες, δεν χρειάζεται να κάνουν μεγάλες θυσίες, να πάρουν μεγάλα ρίσκα. Χρειάζεται μόνο να περάσουν από μερικά πανεπιστήμια στην Ευρώπη, να γράψουν συγγράμματα, αν γίνεται να έχουν την εύνοια ενός μέρους των ΜΜΕ, και να βρουν κάποιο πολιτικό σχηματισμό, ένα «όχημα» που να τους ανεβάσει στα έδρανα της εξουσίας. Τι σημασία έχει ποιο είναι το όχημα; Χτες μπορεί να ήταν οι «Ενωμένοι Δημοκράτες» σήμερα μπορεί να είναι ένας κυπριακός ΣΥΡΙΖΑ, αύριο ποιος ξέρει τι μπορεί να είναι... Όχημα να είναι και ότι θέλει ας είναι... Αυτή η νοοτροπία, την οποία έχουμε δει ξανά και ξανά στις γραμμές της Αριστεράς, έχει όνομα στη μαρξιστική φιλολογία: καιροσκοπισμός ή οππορτουνισμός.

Δεν χτίζεται όμως έτσι η πραγματική Αριστερά, αυτή που θα θέλει και θα μπορεί να αλλάξει τον κόσμο. Τα άτομα αυτά ζουν στην Κύπρο εδώ και δεκαετίες. Εδώ και δεκαετίες υποστηρίζουν τα ίδια πράγματα. Εδώ και δεκαετίες δεν έχουν μπορέσει να χτίσουν τίποτα σημαντικό για το κυπριακό εργατικό κίνημα και την κυπριακή Αριστερά. Ας έχουν την ειλικρίνεια να αναγνωρίσουν αυτή την αδυναμία. Μια αδυναμία, βέβαια, που χαρακτηρίζει όλες τις δυνάμεις της επαναστατικής Αριστεράς στην Κύπρο – οι οποίες παραμένουν μικρές. Δεν την έχουν όμως! **Και αντί για συμπεράσματα προχωρούν σε αποκλεισμούς, σε διάσπαση της πιο σοβαρής ενωτικής προσπάθειας που έχει υπάρξει μέχρι σήμερα.**

Δυστυχώς δεν είναι η πρώτη φορά που το κάνουν. Είχε προηγηθεί το **παράδειγμα της ΕΡΑΣ**. Προτού πάμε σ' αυτό, θα σταθούμε σύντομα σε μερικές πτυχές της διεθνούς «συμπεριφοράς» των οργανώσεων ή ρευμάτων, στα οποία ανήκουν οι οι προαναφερόμενοι «ηγέτες» της Δράσου-Eylem.

Δuo λόγια για τη USFI

Δuo λόγια κατ' αρχήν για την Ενιαία Γραμματεία ή USFI (από την οποία προέρχονται οι Σ. Τομπάζος και Κ. Αχινιώτης, παρότι δεν κατάφεραν να δημιουργήσουν αντίστοιχη οργάνωση στην Κύπρο) για να δείξουμε ότι η συμμετοχή του Σ. Τομπάζου σε ένα αστικό σχηματισμό, τους ΕΔΗ, δεν είναι κάτι τυχαίο.

Το πιο τρανταχτό παράδειγμα από την πρόσφατη ιστορία της USFI είναι η περίπτωση της Βραζιλίας – μια χώρα με μεγάλες παραδόσεις και μεγάλους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες.

Η εκεί οργάνωση της USFI δούλεψε σαν οργανωμένη τάση μέσα στο **Εργατικό Κόμμα** της Βραζιλίας, με πρόεδρο τον Λουίς Ινάσιο Λούλα ντα Σίλβα, γνωστό στον κόσμο σαν **Λούλα**.

Το Εργατικό Κόμμα (ΕΚ) κέρδισε για πρώτη φορά τις εκλογές το 2003 και ο Λούλα έγινε πρόεδρος. Από την αρχή εφάρμοσε αντεργατικές και αντιλαϊκές πολιτικές, ακολουθώντας νεοφιλελεύθερες πολιτικές για να εκσυγχρονίσει υποτίθεται την βραζιλιάνικη οικονομία.

Ποια θα έπρεπε να είναι η στάση των «επαναστατών» στις γραμμές του ΕΚ; Θα έπρεπε να καταγγείλουν ανοικτά τον Λούλα και τις πολιτικές του και να παλέψουν μαζί με το εργατικό κίνημα, τους φτωχούς αγρότες, τους άνεργους κλπ, για την ανατροπή αυτών των πολιτικών.

Τι έκανε όμως το βραζιλιάνικο τμήμα της USFI; Μπήκαν στην κυβέρνηση! Ανάλαβαν πόστα και ευθύνες ανάμεσα στα οποία και το «υπουργείο γεωργικής ανάπτυξης» και εφάρμοσαν τις πολιτικές του νεοφιλελευθερισμού.

Στη Βραζιλία το θέμα των μεγάλων γαιοκτημόνων είναι ένα από τα πιο φλέγοντα ζητήματα. Τεράστιες εκτάσεις (που όχι σπάνια ξεπερνούν το μέγεθος ολόκληρων χωρών!) ανήκουν σε γαιοκτήμονες οι οποίοι προστατεύουν τις περιουσίες τους με ένοπλους δικούς τους «στρατούς». Οι ακτήμονες της Βραζιλίας, άνθρωποι χωρίς στον ήλιο μοίρα, αριθμούν εκατομμύρια και παλεύουν για να πάρουν ένα κομμάτι γης από αυτούς τους τσιφλικάδες, να το καλλιεργήσουν για να ζήσουν. Έχουν απέναντί τους, τους στρατούς των γαιοκτημόνων όμως. Στις εκλογές του 2003 οι ακτήμονες (που είναι οργανωμένοι σε ένα από τα σημαντικότερα κινήματα της χώρας, το Movimento Sem Tiera, MST) ψήφισαν μαζικά Λούλα, πιστεύοντας ότι θα έφερνε τη μεγάλη αλλαγή στη ζωή τους. Αμέσως μετά την εκλογή του Λούλα, επιχείρησαν να πάρουν κομμάτια γης για να τα καλλιεργήσουν. Ανακάλυψαν σοκαρισμένοι ότι η νέα κυβέρνηση έστελνε τις «δυνάμεις ασφαλείας» για να τους αντιμετωπίσουν, συχνά με πραγματικά πυρά.

Ο υπουργός αγροτικής ανάπτυξης, ήξερε να μιλά για μαρξισμό και να παριστάνει τον επαναστάτη - όμως όταν οι ακτήμονες επιχειρούσαν να καλλιεργήσουν γη για να ζήσουν έστελνε το στρατό και τις ειδικές δυνάμεις για να προστατέψει την ιδιοκτησία των τσιφλικάδων.

Τέτοιοι «αριστεροί» και τέτοιοι «επαναστάτες» είναι που εξευτελίζουν την έννοια των λέξεων και κάνουν την πάλη που διεξάγει η υγιής Αριστερά, διεθνώς, άπειρα πιο δύσκολη. Θα μπορούσε κάποιος να πει, «το βραζιλιάνο τμήμα της USFI έκανε λάθος» - αυτό ίσως δεν αφορά τη USFI σαν σύνολο. Και όμως. Η διεθνής ηγεσία της USFI (Διεθνής Γραμματεία) χρειάστηκε τρία ολόκληρα χρόνια για να πάρει θέση και τελικά να πει ότι δεν συμφωνεί με τα πεπραγμένα του βραζιλιάνικου τμήματος, το οποίο εν τω μεταξύ είχε διασπαστεί και κατακερματιστεί.

Οι πολιτικές αντιλήψεις των υποστηρικτών της USFI στην Κύπρο δεν έρχονται σε αντίθεση με τις πρακτικές της διεθνούς αυτής οργάνωσης ή πολιτικής τάσης, κάθε άλλο, είναι απόλυτα ενταγμένες σ' αυτό.

Η «εργατική δημοκρατία», του IST

Η «Εργατική Δημοκρατία» είναι η οργάνωση της IST (International Socialist Tendency, Διεθνής Σοσιαλιστική Τάση) στην Κύπρο - η αντίστοιχη οργάνωση του ελληνικού ΣΕΚ (Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα) και του βρετανικού SWP (Socialist Worker's Party). Αυτοί (η «Εργατική Δημοκρατία») ήταν και οι πιο φανατικοί υπέρ του αποκλεισμού της ΝΕΔΑ από τη Δράση-Eylem. Καμία εντύπωση δεν μας προκαλεί. Εξάλλου, όσοι ξέρουν το πώς λειτουργούν οι οργανώσεις του ΣΕΚ ή του SWP, στην Ελλάδα τη Βρετανία και αλλού, ξέρουν ότι έχουμε να κάνουμε με ένα αλλοπρόσαλλο και ασυνάρτητο πράγμα.

Στην Ελλάδα το ΣΕΚ συμμετέχει στην ANTAPΣYA. Η λογική του ΣΕΚ είναι πολύ απλή και πολύ επιθετική. Όποιος είναι επαναστάτης πρέπει να είναι στην ANTAPΣYA. Όποιος δεν είναι στην ANTAPΣYA δεν είναι επαναστάτης. Οι επαναστάτες έχουν δικαίωμα να καπελώνουν όλες τις διαδικασίες του κινήματος, επειδή είναι επαναστάτες. Οι επαναστάτες δεν έχουν καμία υποχρέωση να σέβονται τις δημοκρατικές διαδικασίες του κινήματος. Έχουν υποχρέωση μόνο να σέβονται τον «επαναστατικό σκοπό» - δηλαδή τους εαυτούς τους. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένας ρεφορμιστικός σχηματισμός. Όποιος είναι εκεί είναι ρεφορμιστής. Δηλαδή εχθρός και προδότης της επανάστασης και γι' αυτό δεν πρέπει να υπάρχει καμία συνεργασία μαζί τους! Απλά πράγματα!

Πώς γίνεται οι αντίστοιχοι «επαναστάτες» της Κύπρου να θέλουν να φτιάξουν κάτι αντίστοιχο του ΣΥΡΙΖΑ με βάση το σκεπτικό των Ελλήνων «αδελφών»; Αυτό προφανώς «δεν μας απασχολεί»... Οι αντιθέσεις ή αντιφάσεις στο εσωτερικό της ΙΣΤ δεν σταματούν στις διαφορές της κυπριακής οργάνωσης με την Ελληνική. Πώς γίνεται η αδελφή οργάνωση του ΣΕΚ στη Γερμανία (ονόματι Linksruck, μέχρι πριν μερικά χρόνια) να έχει ενταχθεί στο κόμμα της «Αριστεράς» στη Γερμανία (Die Linke) ένα κόμμα που βρίσκεται στα δεξιά του ΣΥΡΙΖΑ με όποιο κριτήριο και να χρησιμοποιήσουμε, και μάλιστα έχει δηλώσει δημόσια ότι αυτοδιαλύεται για να ενταχθεί στο ρεφορμιστικό Die Linke; Μάλλον, ούτε αυτό πρέπει «να μας απασχολεί»...

Θα σταθούμε όμως πιο αναλυτικά στην περίπτωση του «μητρικού κόμματος» από το οποίο ξεπήδησαν οι αντίστοιχες οργανώσεις στις διάφορες χώρες. Αυτό είναι το **βρετανικό SWP**.

Οι οργανώσεις που συμμετέχουν στην CWI έχουν ασκήσει επανειλημμένα κριτική στην πολιτική πορεία αυτού του κόμματος και ειδικά, στην πρόσφατη ιστορία του, στη δημιουργία από μέρους του, του Ρισπέκτ.[4] Το Ρισπέκτ (Respect – «Σεβασμός») δημιουργήθηκε σαν μια πλατιά ενωτική συνεργασία, στο πρώτο μισό της δεκαετίας του 2000, από το SWP, κάποια αριστερά στελέχη του Εργατικού Κόμματος (μέχρι στιγμής, όλα καλά) και... τις οργανώσεις των Μουσουλμάνων στη Βρετανία. Όσο και αν αυτό ακούγεται κάπως «εκκωφαντικό» είναι η πραγματικότητα. Χωρίς ένα πολιτικό και ιδεολογικό πλαίσιο που να έχει οποιαδήποτε σχέση με την επαναστατική ή ριζοσπαστική Αριστερά στην οποία δηλώνει πως ανήκει, το SWP έφτιαξε ένα κόμμα στο οποίο κυριαρχούσαν οι Μουσουλμάνοι, σαν Μουσουλμάνοι – δηλαδή σαν θρησκευτική ομάδα κι όχι σαν ριζοσπαστικά επαναστατικά στοιχεία μέσα στους μουσουλμανικούς πληθυσμούς.

Στις εκλογές του 2006 το Respect είχε μια σχετική επιτυχία – έκλεξε 15 δημοτικούς συμβούλους. Ο αριθμός είναι μικρός αλλά δεν είναι ασήμαντος. Μόνο που... ήταν όλοι Μουσουλμάνοι, εκλεγμένοι όχι στη βάση ενός αριστερού σοσιαλιστικού προγράμματος αλλά στη βάση της θρησκευτικής συσπείρωσης μετά την επίθεση στους δίδυμους πύργους, τον πόλεμο στο Αφγανιστάν και το Ιράκ και το ρατσισμό που αναπτυσσόταν στις δυτικές κοινωνίες ενάντια στους μουσουλμάνους.

Βέβαια όλη αυτή η φούσκα αργά ή γρήγορα θα έσκαγε. Η διάσπαση που ακολούθησε στο Respect το 2007 κάθε άλλο παρά κεραυνό εν αιθρία αποτελούσε. Στη συνέχεια, η διάσπαση του Respect αντανάκλασθηκε σε διάσπαση στο SWP Βρετανίας. Μετά ακολούθησε δεύτερη διάσπαση... Μετά τρίτη διάσπαση... Ο χορός της κρίσης και των διασπάσεων στο βρετανικό SWP ακόμη συνεχίζεται...

Έχουμε και λέγουμε λοιπόν: ακραίο σεκταρισμό στην Ελλάδα του είδους: «ζήτω η επανάσταση, κάτω ο ΣΥΡΙΖΑ» καμία σχέση, καμία συνεργασία με κόμματα όπως τον ΣΥΡΙΖΑ. Στη Βρετανία έχουμε την τρέλα σε ανώτερο επίπεδο: μαζί με τους Μουσουλμάνους και ο Αλλάχ βοηθός. Και στην Κύπρο λένε «έξω οι επαναστάτες» από τη Δράσου-Eylem, θέλουμε να κτίσουμε τον «ΣΥΡΙΖΑ» της Κύπρου! Πολιτικές τοποθετήσεις άκρως αντιφατικές και αλλοπρόσαλλες.

Που βρίσκεται το πρόβλημα; Δεν έχουν κατανοήσει κάτι σημαντικό, ότι η επαναστατική Αριστερά είναι αντιμέτωπη με ένα διπλό καθήκον. Από τη μια πρέπει να χτίσει τις δυνάμεις της επαναστατικής Αριστεράς, τον «επαναστατικό πόλο» – διαφορετικά παύει να είναι επαναστατική. Από την άλλη όμως και παράλληλα, πρέπει να χτίζει ή να συμβάλλει στο χτίσιμο πλατιών οργανώσεων, κινηματικών, συνδικαλιστικών και πολιτικών, μέσα στο κίνημα. Δηλαδή ενωτικών συνεργασιών, μετώπων, συμμαχικών σχημάτων κλπ.

Η ισορροπία ανάμεσα στο να κτίσεις τον «επαναστατικό πόλο» και ταυτόχρονα πλατιά μετωπικά σχήματα, πλατιές συνεργασίες στις γραμμές της Αριστεράς, του εργατικού κινήματος και των κοινωνικών κινήματων, κάτι που θα μπορούσε να είναι απλό και καθαρό, είναι ασύλληπτο για το χώρο του ΙΣΤ. Οπότε, μεταπηδούν σπασμωδικά από το ένα

στο άλλο.

Το αποτέλεσμα είναι αλλοπρόσαλλες πολιτικές και καταστροφικά λάθη. Που όμως δεν διορθώνονται ποτέ. Και, όταν δεν είσαι διατεθειμένος να διορθώσεις τα λάθη σου (καθαρά και δημόσια) τότε καταφεύγεις σε ψέματα, σε διαγραφές και αποκλεισμούς. Ότι έγινε και στη Δράση-Eylem.

Έτσι βέβαια δεν χτίζεις Αριστερά, πολύ περισσότερο επαναστατική Αριστερά. Κτίζεις μια γραφειοκρατική κλίκα η οποία βαυκαλίζεται στο μικρόκοσμό της και, όπου μπορεί, προκαλεί ζημιά στην υπόλοιπη Αριστερά. Ένα τέτοιο πρόσφατο παράδειγμα είναι η Ιρλανδία.

Η έδρα του Πολ Μέρφι στο ευρωκοινοβούλιο και η μάχη του SWP για να του την στερήσει

Όσοι έχουν γνωστούς οι οποίοι στις δεκαετίες του '70 και του '80 ήταν ενεργά μέλη του ελληνικού ΚΚΕ, και που σήμερα έχουν αλλάξει γνώμη και αναγνωρίζουν τα λάθη (εγκλήματα είναι η σωστή λέξη) του κόμματος αυτού, θα ξέρουν ότι το ΚΚΕ αντιμετώπιζε (κι αντιμετωπίζει) πάντα την υπόλοιπη Αριστερά σαν μεγαλύτερο εχθρό από την ίδια την άρχουσα τάξη. Όποτε δε, εκείνες τις εποχές της πολύ πιο ισχυρής παρουσίας του ΚΚΕ, κάποιο άλλο κομμάτι της Αριστεράς εμφανιζε κάποια επιτυχία κάποιου είδους, όπως για παράδειγμα να δημιουργήσει ένα επιτυχημένο σύλλογο (πολιτιστικό ή εργατικό ή άλλο) σε κάποιο χώρο, η ηγεσία του ΚΚΕ έστελνε στελέχη και μέλη του κόμματος για να το καταστρέψουν! Έστελνε δηλαδή μερικές δεκάδες άτομα που δεν ήταν πολύ γνωστά να γίνουν μέλη στον σύλλογο ή στο σωματείο, και αξιοποιώντας αυτά τα «κουκιά» πέρναγε το σύλλογο στα χέρια του και είτε τον έκλεινε εντελώς είτε τον μετέτρεπε σε καθαρά κομματικό σχήμα διώχνοντας όλους τους υπόλοιπους. Παρόμοια ήταν η νοοτροπία όλων των σταλινικών κομμουνιστικών κομμάτων, σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό ανάλογα με τις δυνάμεις τους, εκείνες τις εποχές – και στην Κύπρο το «μίσος» του ΑΚΕΛ προς την υπόλοιπη Αριστερά είναι γνωστό, όσο και αν δεν έφτανε αυτό του ελληνικού ΚΚΕ.

Αυτή ακριβώς η ΚΚΕδίστικη λογική διαπερνά τις οργανώσεις του ΙΣΤ διεθνώς! Τηρουμένων βέβαια των αναλογιών, γιατί αυτές οι οργανώσεις δεν έχουν ούτε κατά προσέγγιση την επιρροή του ΚΚΕ. Γι' αυτό οι προσπάθειες τους να καπελώσουν τα κινήματα θυμίζουν περισσότερο φάρσα, παρά τραγωδία. Όχι σπάνια όμως καταφέρνουν να προκαλέσουν σοβαρή ζημιά.

Έχοντας πει αυτά ας πάμε στην Ιρλανδία, να δούμε τι έκανε το εκεί SWP.[5]

Στο Ευρωκοινοβούλιο, στη διάρκεια της περιόδου 2009 με 2014 υπήρχε μόνο ένας ευρωβουλευτής ο οποίος μιλούσε τολμηρά και μαχητικά υπέρ της επανάστασης και του σοσιαλισμού· ένας δηλωμένος μαρξιστής και υποστηρικτής των ιδεών του Λέων Τρότσκι (ιδέες τις οποίες υποτίθεται ότι ασπάζεται και το ΣΕΚ/SWP) - ο σύντροφος Πολ Μέρφι.

Ο Πολ Μέρφι αντιπροσώπευε το ιρλανδικό «Σοσιαλιστικό Κόμμα» της CWI, αντίστοιχη οργάνωση της ΝΕΔΑ στην Κύπρο και του Ξεκινήματος στην Ελλάδα, το οποίο εξέλεξε τον ένα από τους τρεις ευρωβουλευτές της περιφέρειας του Δουβλίνου στις ευρωεκλογές του 2009.

Στην Αριστερά που σκέφτεται, που είναι γειωμένη, που ενδιαφέρεται για την κοινωνία και για τα κινήματα, αποτελούσε και αποτελεί παράδοση η ανάγκη των συνεργασιών (που στη μαρξιστική γλώσσα ονομάζεται «τακτική του ενιαίου μετώπου»). Αυτό σημαίνει, ανάμεσα σ' άλλα, ότι ναι μεν οι διαφορετικές δυνάμεις της Αριστεράς διατηρούν και προβάλλουν τις διαφορετικές τους απόψεις, αλλά δεν υποσκάπτει η μία την άλλη όταν απ' αυτό θα κερδίσει η άρχουσα τάξη και τα κόμματα της.

Έτσι αποτελεί για την (σοβαρή επαναλαμβάνουμε) Αριστερά κανόνα, ότι δεν κατεβάζεις υποψήφιους ενάντια σε άλλους υποψηφίους της Αριστεράς όταν απ' αυτή την αντιπαράθεση κερδισμένος θα είναι ο ταξικός εχθρός.

Η λογική αυτή είναι απλή. Δεν χρειάζονται πανεπιστημιακές μελέτες για να κατανοήσει κανείς αυτό το στοιχειώδες. Όταν ένα κόμμα της Αριστεράς σε μία εκλογική περιφέρεια κατεβάζει παραδοσιακά δικό του υποψήφιο, ή έχει ήδη εκλεγμένο δικό του υποψήφιο, η υπόλοιπη Αριστερά είναι σωστό να μην διασπά την ψήφο. Είναι σωστό να κατεβάζει δικό της υποψήφιο σε κάποια άλλη εκλογική περιφέρεια και να επιδιώκεται από κοινού, συνεργασία και αλληλοϋποστήριξη.

Αυτά όμως δεν ισχύουν για το SWP (και τις αντίστοιχες οργανώσεις, ΣΕΚ, «Εργατική Δημοκρατία», κλπ). Η παρουσία του Πόλ Μέρφι στην Ευρωβουλή ήταν κάτι δεν μπορούσε να ανεχτεί. Έτσι στις εκλογές του περασμένου Μαΐου κατέβασε δικό του υποψήφιο (κάτω από το μετωπικό σχήμα «Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη») στην ίδια εκλογική περιφέρεια με τον Πολ Μέρφι.[6]

Έγιναν οι εκλογές, το Μάη που πέρασε, και ο Πολ Μέρφι βέβαια έχασε την έδρα. Από τους τρεις που εκλέχτηκαν, πρώτος ήρθε ο υποψήφιος του κεντροαριστερού κόμματος **Σιν Φέιν** με **83.264** ψήφους «πρώτης επιλογής»[7] (σε σύνολο 196.000 περίπου έγκυρων ψηφοδελτίων). Οι δύο άλλοι ανήκαν στα κόμματα της άρχουσας τάξης. Ο τρίτος στη σειρά εκλεγμένος ευρωβουλευτής του Δουβλίνου, υποψήφιος του **Φιν Γκέιλ** (αστικό κόμμα, κεντροδεξιά) εκλέχτηκε με **54.676** ψήφους πρώτης επιλογής.[8]

Ο Πολ Μέρφι ήρθε 6ος με 29.953 ψήφους. Ο υποψήφιος του «Άνθρωποι πάνω από τα κέρδη» και στέλεχος του SWP πήρε 23.875 ψήφους και κατετάγη 8ος. Μια απλή πρόσθεση δείχνει πως αν η ψήφος της Αριστεράς δεν ήταν διασπασμένη, και κατευθυνόταν σύσσωμη στον Πολ Μέρφι, ο τελευταίος θα έπαιρνε **53.828 ψήφους**, θα ήταν δηλαδή μια ανάσα από τον τρίτο εκλεγέντα, υποψήφιο του Φιν Γκέιλ.

Αυτό, με μια απλή πρόσθεση των ψήφων. Όμως στην πολιτική, στην κοινωνία και στα κοινωνικά κινήματα τα πράγματα δεν εξελίσσονται με απλές προσθέσεις. Η διάσπαση, όταν υπάρχει, στην Αριστερά λειτουργεί προκαλώντας γενική υποχώρηση, μέχρι και καθίζηση. Η συνεργασία, όταν υπάρχει, στην Αριστερά, προκαλεί την ανάπτυξη μιας δυναμικής που κάτω από κάποιες συνθήκες μπορεί να είναι εξαιρετικά σημαντική. Η ενότητα στα κινήματα και στους αγώνες είναι εντελώς απαραίτητη για να μπορεί να υπάρχει κοινωνική και κινηματική δυναμική.

Έτσι, η διάσπαση της Αριστεράς στην περιφέρεια του Δουβλίνου, «πέταγε» την Αριστερά εκτός μάχης, στο περιθώριο. Για χιλιάδες κοινωνικούς αγωνιστές ή απλά κοινωνικά ευαίσθητους ανθρώπους, η διάσπαση αυτή δημιουργούσε το «σύνδρομο της χαμένης ψήφου». Για ποιο λόγο να ψηφίσουν οποιονδήποτε από τους δύο υποψηφίους, αφού κανένας στο τέλος δεν θα εκλεγόταν;

Αν η Αριστερά συνεργαζόταν δεν υπάρχει καμία αμφιβολία (κατά τη δική μας εκτίμηση) ότι ο Πολ Μέρφι θα είχε διατηρήσει την έδρα στο Ευρωκοινοβούλιο, ξεπερνώντας με άνεση τον τρίτο σε σταυρούς, υποψήφιο του αστικού κόμματος Φιν Γκέιλ.

Θα τελειώσουμε αυτή την αναφορά λέγοντας πως την ίδια μέρα με τις εκλογές για το Ευρωκοινοβούλιο (που έγιναν στις περισσότερες χώρες της ΕΕ στις 25 Μαΐου 2014 αλλά στην Ιρλανδία στις 22/5) στην Ιρλανδία είχαμε αναπληρωματικές εκλογές στην περιφέρεια του Δυτικού Δουβλίνου. Εκεί είχαμε την παραίτηση ενός πρώην βουλευτή του Εργατικού Κόμματος. Σύμφωνα με το ιρλανδικό εκλογικό σύστημα όταν παραιτηθεί (ή πεθάνει) κάποιος βουλευτής γίνονται νέες

εκλογές. Το ιρλανδικό εκλογικό σύστημα είναι «πλειοψηφικό ανά περιφέρεια». Εκλέγεται δηλαδή αυτός ο οποίος παίρνει το μεγαλύτερο αριθμό ψήφων, χωρίς να απαιτείται απόλυτη πλειοψηφία. Την έδρα αυτή την κέρδισε η συντρόφισσα **Ρουθ Κόπινγκερ**, υποψήφια του Σοσιαλιστικού Κόμματος – CWI. Σε **σύνολο έγκυρων ψήφων 28.955** η σ. Ρουθ πήρε συνολικά **12.334 ψήφους**[9] αφήνοντας πίσω κατά 3 περίπου χιλιάδες ψήφους, δεύτερο, το κυβερνών κόμμα **Φιάννα Φολ** (9.237 ψήφους) και τρίτο το κεντροαριστερό **Σιν Φέιν** (με 7.028 ψήφους).

Στο Δυτικό Δουβλίνο το SWP δεν κατάφερε να κατεβάσει κάποιον υποψήφιο για να διεκδικήσει την έδρα! Αν μπορούσε, δεν έχουμε αμφιβολία ότι θα επιχειρούσε και εκεί να διασπάσει τη ψήφο, μόνο και μόνο για να μην εκλεγεί η Ρουθ στην ιρλανδική Βουλή!

Επιστροφή στην Κύπρο - η σύντομη ιστορία της ΕΡΑΣ

Η πιο πάνω διαδρομή δεν αποτελεί κανενός είδους ολοκληρωμένη ιστορική ή άλλη παρουσίαση της διαδρομής των οργανώσεων ή διεθνών τάσεων/ρευμάτων στα οποία αναφερόμαστε. Ούτε αποτελεί πλήρη αναφορά σε όλους τους πρωταγωνιστές του «πραξικοπήματος» που έγινε στις γραμμές της «Δράσυ-Eylem». Παρουσιάζει κάποιες χαρακτηριστικές στιγμές στη διαδρομή αυτών των οργανώσεων και ατόμων. Όσο και αν είναι περιορισμένες ή και αποσπασματικές θα λέγαμε πως είναι απαραίτητες γιατί δείχνουν ότι η λειτουργία των ατόμων αυτών στην κυπριακή «Δράσυ-Eylem» δεν είναι κάτι τυχαίο, και δεν είναι αποτέλεσμα κάποιων λαθών. Αυτό έχει ιδιαίτερη αξία. Όσοι σύντροφοι-σες, φίλοι, ανένταχτοι αγωνιστές κλπ, θέλουν να κατανοήσουν γιατί συμβαίνουν αυτά που συμβαίνουν στην Κύπρο, χρειάζεται να αφαιρέσουν το προσωπικό στοιχείο από την υπόθεση αυτή. Δεν είναι θέμα κάποιου λάθους των Σταύρου Τομπάζου, Κώστα Αχνιώτη και Ντίνου Αγιομαμμίτη. Είναι θέμα μιας συγκεκριμένης «μεθοδολογίας» που ακολουθούν οι οργανώσεις ή τα ρεύματα στα οποία ανήκουν.

Πριν από τη Δράσυ-Eylem είχαμε την εμπειρία της ΕΡΑΣ - η οποία σε κάποια σημεία θυμίζει αυτά που έγιναν στη Δράσυ-Eylem. Αξίζει να αναφερθούμε σύντομα στην ιστορία της.

Μετά από προσπάθειες αρκετών χρόνων, ενόσω στην κυβέρνηση ήταν το ΑΚΕΛ, οργανώσεις και άτομα της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς κατάφεραν να συναντηθούν το 2011 για να δημιουργήσουν την «Επιτροπή για μια Ριζοσπαστική Αριστερή Συσπείρωση», ΕΡΑΣ. Παρεμπιπτόντως από αυτή τη συνεργασία, που αποτελούσε συνεργασία οργανώσεων και «ανένταχτων» ατόμων, και πάλι κράτησαν την ΝΕΔΑ εκτός - αλλά ας μην ανοίξουμε και αυτό το κεφάλαιο.

Η δημιουργία της ΕΡΑΣ αγκαλιάστηκε από αρκετές δεκάδες παλιών αριστερών και νέων αγωνιστών. Με τα μεγέθη της Κύπρου οποιαδήποτε οργάνωση με αριθμό μελών που ξεπερνά τα 60 - 70 άτομα έχει αυτόματα εμφανή παρουσία και κινεί το ενδιαφέρον. Η ΕΡΑΣ λοιπόν αποτελούσε μια εξέλιξη με σημασία γιατί ήταν το πιο σοβαρό σε μέγεθος αριστερό μόρφωμα στα αριστερά του ΑΚΕΛ.

Πολύ σύντομα όμως η ΕΡΑΣ βρέθηκε αντιμέτωπη με μια σοβαρή κρίση. Στις προεδρικές εκλογές του Φλεβάρη του 2013 τα πιο νέα και ριζοσπαστικά στοιχεία που είχαν προσχωρήσει στην ΕΡΑΣ έθεσαν πρόταση υπέρ της ανεξάρτητης καθόδου στις προεδρικές εκλογές - με υποψήφιο δηλαδή που να προέρχεται από τις γραμμές της ΕΡΑΣ. Η «παλιά» ηγεσία διαφώνησε υποστηρίζοντας ψήφο στον υποψήφιο του ΑΚΕΛ - παρότι το ΑΚΕΛ είχε μόλις εξέλθει από πέντε χρόνια αντιλαϊκών πολιτικών και υποψήφιος του δεν ήταν καν μέλος του κόμματος.

Η εσωκομματική συζήτηση κατέληξε σε μια ειδική συνδιάσκεψη της ΕΡΑΣ στην οποία, πιθανά προς έκπληξη όλων, η πρόταση μια ανεξάρτητη υποψηφιότητα της ΕΡΑΣ πήρε το συντριπτικό 70%!

Και τι έκανε τότε η ηγεσία της ΕΡΑΣ; Έκανε το απίστευτο! Έγραψε στα παλιά της τα παπούτσια της απόφασης της συνδιάσκεψης και τάχθηκε δημόσια («σαν άτομα», χωρίς όμως να παραιτηθούν από τις ηγετικές τους θέσεις στην ΕΡΑΣ) υπέρ της υποψηφιότητας που πρότεινε το ΑΚΕΛ!

Αυτό βέβαια οδήγησε αυτόματα σε διάσπαση. Το πιο νεανικό και ριζοσπαστικό κομμάτι αποχώρησε και σταδιακά, δυστυχώς, σκόρπισε.

Το κομμάτι της ΕΡΑΣ που απέμεινε, προτού συνέλθει από την πρώτη κρίση, βρέθηκε αντιμέτωπο με **δεύτερη κρίση**.

Στις **Ευρωεκλογές** του περασμένου Μάη η παλιά ηγεσία πάλι έχασε την ενότητά της γιατί ένα τμήμα της έκρινε (σωστά κατά τη γνώμη μας) ότι οι ευρωεκλογές αποτελούσαν μια ευκαιρία να εμφανιστούν σαν σχηματισμός. Με αυτό διαφώνησε το πιο συντηρητικό κομμάτι της ΕΡΑΣ (βασικά η οργάνωση **«Σοσιαλιστική Έκφραση»**) η οποία έμενε προσκολλημένη στη θέση υπέρ της ψήφισης του ΑΚΕΛ. Η οργάνωση **«Σοσιαλιστική Έκφραση»** τάχθηκε δημόσια υπέρ του ΑΚΕΛ, έτσι η ΕΡΑΣ στην ουσία διαλύθηκε – έμεινε μόνο μια χούφτα κουρασμένων παλικάριών της δεκαετίας του 70, με «άσπρα μαλλιά και άσπρα γένια»...

Αν κοιτάξουμε, λοιπόν, πίσω θα δούμε ότι η ομάδα αυτών των ανθρώπων είναι οργανικά αδύνατο να καταφέρει να δημιουργήσει οτιδήποτε. Μετά από προσπάθειες δεκαετιών η μόνη αξιόλογη συσπείρωση που μπόρεσαν να δημιουργήσουν ήταν η ΕΡΑΣ αλλά δεν ήταν διατεθειμένοι να ανεχθούν τη δημοκρατία στο εσωτερικό της, δεν ήταν διατεθειμένοι να λάβουν υπόψη τις φωνές της νέας γενιάς, ούτε τις αποφάσεις της πλειοψηφίας – κι έτσι την οδήγησαν σε διάσπαση.

Και αφού διέλυσαν την ΕΡΑΣ, πήραν την πρωτοβουλία για τη Δράσου-Eylem την οποία όμως και πάλι οδήγησαν στα βράχια, γιατί και πάλι δεν ήταν διατεθειμένοι να ανεχτούν διαφορετικές απόψεις στο εσωτερικό της, δεν ήταν διατεθειμένοι να αποδεχτούν ένα υγιές δημοκρατικό εσωτερικό καθεστώς με ελευθερία άποψης και δράσης σε διαφορετικές συλλογικότητες.

Δεν είναι ικανοί να δεχτούν διαφορετική άποψη από την δική τους, δεν είναι ικανοί να ανεχτούν κάποιους που θα «τολμήσουν» να αμφισβητήσουν τη σοφία τους.

τι εκπροσωπούν στην πραγματικότητα

Αν τα άτομα αυτά εκπροσωπούσαν κάτι σημαντικό θα μπορούσε κάποιος να «κατανοήσει» την αλαζονεία τους, χωρίς αυτό ασφαλώς να δικαιολογεί τη στάση τους, να αποτελεί οποιοδήποτε ελαφρυντικό ή άλλοθι για όλα όσα κάνουν. Όμως ούτε καν αυτό δεν ισχύει.

Μια ένδειξη της περιθωριακής στην πραγματικότητα απήχησής τους είναι οι **σταυροί προτίμησης**. Ο πιο γνωστός από όλα τα στελέχη αυτής της ηγετικής ομάδας είναι ο Σταύρος Τομπάζος, καθώς είναι καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Κύπρου και πολύ συχνά δίνει συνεντεύξεις στα ΜΜΕ – και στο ραδιόφωνο και στην τηλεόραση. Σε σύνολο 2220 ψήφων για τη Δράσου-Eylem, ο **Σ. Τομπάζος πήρε 350 σταυρούς**. Αυτό τον τοποθετεί αυτόματα στο περιθώριο της κοινωνίας κι ας νομίζει ο ίδιος και οι συνεργάτες του ότι εκπροσωπούν κάτι σημαντικό. Ο δε **Ν. Αγιομαμμίτης πήρε 209 σταυρούς** προτίμησης. Ας προσγειωθούν λοιπόν λιγάκι στην πραγματικότητα.

Στον αντίποδα, πρώτη σε ψήφους, ήρθε η Τουρκοκύπρια Ντενίζ Μπριντζί, με 1346 σταυρούς προτίμησης! Πού είναι σήμερα η πρώτη σε ψήφους, και με πολύ μεγάλη διαφορά, υποψήφια της Δράσου-Eylem; Σπίτι της! Γιατί; Γιατί σύντομα μετά τον αποκλεισμό της ΝΕΔΑ, και γινόμενη η ίδια θύμα της γραφειοκρατικής λειτουργίας και της απουσίας δημοκρατικής λειτουργίας και συλλογικότητας, αποχώρησε καταγγέλλοντας την ηγετική ομάδα και ζητώντας να σταματήσουν να καπηλεύονται το όνομα Eylem καθώς και τα σύμβολα της Δράσου-Eylem τα οποία όπως τονίζει δεν τους ανήκουν.

Οι «ηγέτες» της Δράσου-Eylem θα απαντήσουν πιθανά, ότι η Ντενίζ Μπριντζί πολιτικά ήταν «αλλού γι' αλλού»... Δεν θα μπορούμε σ' αυτή τη συζήτηση τώρα, γιατί δεν είναι αυτό το θέμα. Το θέμα είναι ότι ήταν η ίδια αυτή «ηγετική ομάδα» που πρότεινε στη Ντενίζ να κατέβει μαζί με τη Δράσου-Eylem! Και, αν η Ντενίζ δεν «έκανε» τελικά για τη Δράσου-Eylem, ποιος το αποφάσιζε αυτό; **Μήπως η διαφωνία της με την ηγετική ομάδα της Δράσου-Eylem της αφαιρούσε αυτόματα κάθε δημοκρατικό δικαίωμα;**

εν κατακλείδι

Η μάχη για να δώσουμε στην Αριστερά τα χαρακτηριστικά τα οποία της αξίζουν είναι μακρά και δύσκολη.

Η παραδοσιακή Αριστερά έχει προδώσει τις ταξικές και επαναστατικές παραδόσεις της εργατικής τάξης και του κινήματος. Ο Σταλινισμός έχει καταρρεύσει, η Σοσιαλδημοκρατία έχει αστικοποιηθεί πλήρως, δεν της έχει απομείνει κανένα προοδευτικό χαρακτηριστικό από το μακρινό παρελθόν. Χρειάζονται νέοι σχηματισμοί.

Όμως αυτοί δεν μπορούν να είναι αντίγραφο των παλιών σχηματισμών. Πρέπει να είναι δημοκρατικοί και πρέπει να είναι συλλογικοί. Οι αποφάσεις δεν μπορούν να παίρνονται από «φωτισμένους» και αδιαμφισβήτητους ηγέτες ούτε από φωτισμένες και αδιαμφισβήτητες «Κεντρικές Επιτροπές». Η «βάση» πρέπει να έχει αποφασιστικό ρόλο και λόγο στην διαδικασία των αποφάσεων. Τα σχήματα αυτά (οι νέοι σχηματισμοί της Αριστεράς) πρέπει να είναι πλατιά, ενωτικά και δημοκρατικά, να προσπαθούν να συσπειρώσουν στις γραμμές τους διαφορετικές οργανώσεις, πολιτικές, συνδικαλιστικές, κοινωνικές κ.λπ., διαφορετικά ρεύματα σκέψης, μαζί και με άτομα, σε κοινούς ενωτικούς σχηματισμούς.

Όσο υπάρχουν διαφορές κανείς δεν μπορεί να απαιτεί από καμία οργάνωση και κανένα ρεύμα σκέψης να διαλυθεί! Όλα πρέπει να έχουν δικαίωμα ύπαρξης και συνύπαρξης. Αυτό πρέπει να ισχύει και για ρεφορμιστικά σχήματα, πρέπει να ισχύει και για σχήματα που εντάσσονται στην επαναστατική Αριστερά. Στόχος των συνεργασιών αυτών, των συμμαχικών σχηματισμών που θα προκύπτουν, πρέπει να είναι η πιο μαζική και πιο αποτελεσματική αντίσταση στις απανωτές επιθέσεις που δεχόμαστε διαρκώς και παντού.

Μέσα στις γραμμές αυτών των συμμαχικών σχημάτων πρέπει όμως να αναπτύσσεται ελεύθερα ο διάλογος και η ιδεολογική αντιπαράθεση. Μέσα από αυτό το δρόμο να εξελίσσονται τα πολιτικά χαρακτηριστικά και η φυσιογνωμία των σχηματισμών αυτών. Στη σημερινή εποχή, χωρίς αυτή την προσέγγιση είναι απλά αδύνατο να προκύψουν νέα σχήματα, νέοι φορείς. Κι αυτό δεν το αποδεικνύει μόνο το παράδειγμα του ΣΥΡΙΖΑ. Όλοι, κι εννοούμε όλοι χωρίς εξαίρεση, οι νέοι σχηματισμοί που δημιουργήθηκαν στην Ευρώπη και διεθνώς από τις αρχές της δεκαετίας του 1990 μέχρι σήμερα, είχαν σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό αυτά τα χαρακτηριστικά.

Το κοινό ενωτικό σχήμα («μέτωπο», «συνεργασία», «συμμαχία», ή όπως αλλιώς ονομαστεί) από την άλλη, όμως, πρέπει να διασφαλίζει ότι καμία οργάνωση δεν θα μπορεί, κάτω από οποιεσδήποτε προϋποθέσεις, να επιβάλει τη δική της θέληση στους υπόλοιπους, ακόμη και αν έχει την πλειοψηφία! Γιατί τότε καταργείται η έννοια της ευρύτερης ενότητας! Αυτό δεν είναι καθόλου δύσκολο – μπορούν εύκολα να μπουν ρήτρες που να μην επιτρέπουν σε καμία οργάνωση στα πλαίσια ενός συμμαχικού σχηματισμού να έχει πάνω από, για παράδειγμα, το 25% σε οποιαδήποτε ηγετικά όργανα, ή να επιβάλουν αναλογική αντιπροσώπευση στα ηγετικά όργανα των «ανένταχτων», των ατόμων δηλαδή που δεν ανήκουν σε κάποια οργάνωση αλλά στον ευρύτερο ενωτικό σχηματισμό σαν άτομα.

Αυτά είναι τα καθήκοντα με τα οποία είμαστε αντιμέτωποι στην Κύπρο, αλλά όχι μόνο στην Κύπρο, διεθνώς. Η «ηγεσία» της Δράσου-Eylem ή της πρώην ΕΡΑΣ, ή όποιο όνομα και να πάρει, δεν πρόκειται ποτέ να έχει θετική συμβολή σ' αυτή την προσπάθεια. Θα λειτουργήσουν σαν εμπόδιο. Θα υποσκάψουν κάθε υγιή προσπάθεια.

Όμως, όσα εμπόδια και να προβάλλουν τελικά θα ξεπεραστούν. Γιατί εκπροσωπούν το παρελθόν, το κατεστημένο της Αριστεράς, τις γραφειοκρατικές νοοτροπίες, τον ελιτισμό των ηγεσιών που νομίζουν πως κατέχουν τις απόλυτες αλήθειες. Οι νέοι σχηματισμοί που χρειάζεται η εποχή μας θα χτιστούν από «νέες δυνάμεις» – από νέα, «φρέσκα» στρώματα, με «φρέσκες» ιδέες. Σ' αυτά θα επενδύσουμε στην επόμενη περίοδο. Όσο δύσκολος κι αν είναι αυτός ο δρόμος, είναι ο μόνος ανοικτός.

Σημειώσεις

[1] Για τη συγγραφή του άρθρου αυτού η ΝΕΔΑ θέλει να εκφράσει τις ευχαριστίες της σε συντρόφους από το «Ξεκίνημα», την αδελφή οργάνωση της ΝΕΔΑ στην Ελλάδα, που βοήθησαν παρέχοντας πληροφόρηση και υλικό, ιδιαίτερα σε ότι αφορά την ακριβή κατάσταση στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ με την οποία καταπιανόμαστε αναλυτικά στην πορεία του άρθρου, αλλά και γενικά με παραπομπές σε άρθρα και αναλύσεις που παρουσιάζονται στη συνέχεια.

[2] <https://nedacy.wordpress.com/2014/06/30/poioi-apekleisan-ti-neda-apo-ti-drasy-eylem/#more-1102>

[3] <http://www.xekinima.org/arthra/view/article/kypros-i-kybernisi-paraxorise-sta-logia-kai-afairese/>

[4] Για πιο αναλυτικά κείμενα δείτε <http://www.xekinima.org/arthra/view/article/i-syzitisi-gia-tin-antikapitalistiki-aristera/> και επίσης <http://www.xekinima.org/arthra/view/article/prosdokies-apo-to-xoro-toy-synsyryza/>

[5] Δείτε αναλυτικά: <http://www.xekinima.org/arthra/view/article/irlandia-treis-eklogikes-anametriseis-simantikes-e/> όπως επίσης και <http://www.xekinima.org/arthra/view/article/to-irlandiko-sek-epixeirei-na-sterisei-tin-edra-stin-e/>

[6] <http://www.xekinima.org/arthra/view/article/to-irlandiko-sek-epixeirei-na-sterisei-tin-edra-stin-e/>

[7] Το ιρλανδικό εκλογικό σύστημα είναι πολύ περίπλοκο και πολύ διαφορετικό από το κυπριακό. Σε κάθε εκλογική περιφέρεια υπάρχουν ενιαία ψηφοδέλτια με όλους τους υποψηφίους όπου ο κάθε ψηφοφόρος έχει το δικαίωμα να δώσει όσες ψήφους προτίμησης επιλέγει, με την αντίστοιχη βαρύτητα (No.1, No.2, No.3, κοκ). Τα ποσοστά των κομμάτων και των υποψηφίων όπως και οι ψήφοι

σε εθνικό επίπεδο υπολογίζονται με βάση τις ψήφους 1ης προτίμησης. Για την εκλογή βουλευτών όμως σε κάθε περιφέρεια, το αποτέλεσμα επηρεάζεται και από τους 2ους, 3ους, κοκ, σταυρούς προτίμησης – από το άθροισμα δηλαδή των ψήφων πρώτης, δεύτερης, τρίτης κοκ. επιλογής. Κάθε δυο ψήφοι δεύτερης επιλογής μετράνε για μια ψήφο, κάθε τρεις ψήφοι τρίτης επιλογής το ίδιο, κοκ.

[8] Δείτε τα αποτελέσματα των ιρλανδικών Ευρωεκλογών, στη ακόλουθη διεύθυνση:

<http://www.electionsireland.org/counts.cfm?election=2014E&cons=524&ref>

[9] Δείτε τα αποτελέσματα για τις αναπληρωματικές εκλογές εδώ:

<http://www.electionsireland.org/counts.cfm?election=2011B&cons=112&ref=129>

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Νέα Διεθνιστική Αριστερά \(Ομάδα\)](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Δεκαετία 2010-2019](#), [2014](#), [Λευκωσία \(νότια\)](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:neda:drasy2&rev=1606299074>

Last update: **2025/04/20 19:41**

